

Wyrok z dnia 5 listopada 1999 r.

I PKN 348/99

Dodatek do wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych uzupełnia wynagrodzenie za pracę wykonaną, a przeto nie może być jedynym składnikiem wynagrodzenia.

Przewodniczący: SN Kazimierz Jaśkowski, Sędziowie SN: Roman Kuczyński, Zbigniew Myszka (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 5 listopada 1999 r. sprawy z powództwa Jarosława G. przeciwko K.P. S.A. w K. o wynagrodzenie, na skutek kasacji strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Zielonej Górze z dnia 17 marca 1999 r. [...]

o d d a l i ł kasację.

U z a s a d n i e n i e

Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Zielonej Górze wyrokiem z dnia 17 marca 1999 r. oddalił apelację pozwanego K.P. S. A. w K. od wyroku Sądu Rejonowego-Sądu Pracy w Słubicach z dnia 21 grudnia 1998 r. [...], zasądzającego na rzecz powoda Jarosława G. kwotę 10.934,15 zł tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w okresie od listopada 1994 r. do marca 1996 r. W sprawie tej ustalono, że powód był zatrudniony na stanowisku kierownika Wydziału Utrzymania Ruchu, na którym za pracę w godzinach nadliczbowych przysługiwał mu - oprócz normalnego wynagrodzenia - dodatek w wysokości 1% wynagrodzenia zryczałtowanego za każdą przepracowaną godzinę nadliczbową, lecz nie niższego niż wynikające z najniższego wynagrodzenia zgodnie z § 11 zakładowego porozumienia płacowego. Sądy meriti przyjęły, że za przepracowane godziny nadliczbowe powodowi należało się zarówno normalne wynagrodzenie za pracę, jak i dodatek, a nie tylko sam dodatek, jak utrzymywała strona pozwana.

W kasacji pozwany zarzucił naruszenie prawa materialnego przez błędną wy-

kładnię § 11 zakładowego porozumienia płacowego z dnia 23 listopada 1994 r., podtrzymując dotychczasowe stanowisko, że powodowi za pracę w godzinach nadliczbowych przysługiwał wyłącznie dodatek określony w tym postanowieniu, którego wysokość była wyższa od wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych liczonego na podstawie art. 134 § 1 KP. W ocenie skarżącego Sąd drugiej instancji z naruszeniem art. 65 § 2 KC w związku z art. 300 KP nie wyjaśnił takiego rozumienia treści § 11.

Powód wniósł o oddalenie kasacji, wykazując, że samo wynagrodzenie ryczałtowe za pracę w godzinach nadliczbowych byłoby niższe niż ustalone na podstawie art. 134 KP.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 393¹¹ KPC Sąd Najwyższy rozpoznaje sprawę w granicach kasacji, jakie wytyczają zawarte w niej zarzuty, które skarżący ograniczył do naruszenia prawa materialnego, podważając - na gruncie reguł zawartych w art. 65 KC w związku z art. 300 KP - potwierdzoną przez Sąd drugiej instancji interpretację § 11 zakładowego porozumienia płacowego, mającego następujące brzmienie: "Pracownikowi wykonującemu pracę w godzinach nadliczbowych, oprócz normalnego wynagrodzenia, przysługuje dodatek w wysokości: 1 % wynagrodzenia ryczałtowanego za każdą przepracowaną godzinę, lecz nie niższe niż wynikające z najniższego wynagrodzenia oraz posiłek", według której - wynagrodzenie powoda za pracę w godzinach nadliczbowych obejmowało oba wyraźnie wymienione w tym postanowieniu składniki wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych. Tymczasem skarżący w prezentowanej przez siebie koncepcji ograniczał prawo pracownika do wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych wyłącznie do dodatku, przez co w sposób oczywisty bezpodstawnie eliminował z wypłacanego powodowi wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych wyraźnie uzgodniony składnik w postaci normalnego wynagrodzenia przysługującego za wykonywanie każdej pracy, które jest uzupełnione dodatkiem za pracę w godzinach nadliczbowych. Już w gramatycznym i racjonalnym ujęciu dodatek do wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych jedynie uzupełnia normalne wynagrodzenie za pracę wykonaną, a w konsekwencji nie może stanowić jedyne składnika wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych. Nadto trzeba wyraźnie podkreślić, że wykładnia oświadczenia woli (art.

65 KC w związku z art. 300 KP) może i powinna zmierzać do ustalenia właściwego rozumienia interpretowanego oświadczenia, a nie do ustalenia okoliczności sprzecznych z jego treścią lub wcale nią nie objętych. W szczególności wykładnia oświadczenia woli nie może zatem pomijać jego istotnej treści, która została wyraźnie zawarta interpretowanym oświadczeniu woli. W konsekwencji należało zdyskwalifikować bezprawne zachowanie się pozwanego pracodawcy, który bezpodstawnie ograniczał uprawnienia płacowe powoda za wykonaną pracę w godzinach nadliczbowych.

Mając powyższe na uwadze kasacja podlegała oddaleniu na podstawie art. 393¹² KPC.

=====